

Bille: Dersom her kun var Tale om, at en slesvigsk Embedsmand var bleven arresteret under mistænkelige Forhold, at der var faret strengt frem imod ham, at han havde været Gjenstand for nogen Mishandling og Forhænelse, da troer jeg ikke let, det vilde være faldet Nogen ind, derom at rette et Spørgsmaal i denne Sal. Det forekommer mig derfor, at den ærede Rigsdagsmand her foran (Tschering) har opstillet et ganske unyttigt Tankeexperiment. Han har sagt: Hvis Tjenden havde gjort dette eller hiint, saa havde der ikke været Noget at klage over; men der er jo heller ikke klaget over noget Saadant, der er jo netop klaget over, at den paagjældende Mand ikke er bleven arresteret paa fersk Gjerning med sin Lygte ved Forposterne, men hjemme i sit Huus, at han paa en brutal Maade er bleven ført bort derfra og har været Gjenstand for Mishandling, og at han derefter er bleven stillet for en Retsret og dømt. Nu siger man: men er det ogsaa konstateret, at han virkelig er dømt? Mine Herrer! Dersom De i Diebliske, som de nærværende, vilde vente med at fatte deres Dom og foretage noget Skridt, indtil man hjem til Dem i Deres Huus godhedsfuldt sender officiel Stadsfæstelse paa den Uret, der er begaaet, saa have De en stor Udfigt til at komme forsilbe. Dersom Hans Majestæts Regjering, inden den foretog Noget, vilde have oppebiet saadanne Efterretninger, som kun kunne faaes igjennem konstaterede Handlinger af officielle Myndigheder, saa vilde den ikke have været istand til at foretage de Skridt, den har gjort. Man siger: Pressen er upaalidelig, den bringer feile Efterretninger; ja, ganske vist bringer den mange feile Efterretninger, men dersom man ikke vil tage imod Noget af det, der kommer frem igjennem Pressen, og deraf udbrage idetmindste enkelte Ting, der ligge saaledes for, at deri indeholdes Opfordring til at handle, saa vil man Intetfomhelst kunne udrette. Den høitærede Konseilspræsident har i Virkeligheden selv indrømmet dette, idet han har sagt, at allerede den 10de Februar har Regjeringen sat sig i Bevægelse; den 10de Februar har man telegraferet igjennem den engelske Gesandt til Wien og Berlin; men man havde dengang ingenfomhelst andre Efterretninger end dem,

der forelaae igjennem den fremmede Presse. — Man tillade mig at gjøre den Bemærkning, at dette Dieblik turde være særdeles uskikket til at fremdrage Punktet om Pressens Upaalidelighed, mere eller mindre sigtende til mig personlig. Jeg er i denne Forespørgsel Intet, Sagen er Alt, og jeg kan derfor kun særdeles meget beklage, at man fra nogenfomhelst Side — fra den ene Side plump, fra den anden Side fiint — kan have villet drage Noget frem, der berører min Person, og som i Sandhed ikke burde være kommet ind i en Sag som denne, hvor jeg dog haaber og troer, at vi Alle, saamange vi ere, kun have en eneste Følelse og et eneste Ønske, nemlig i Humanitetens Navn at frelse den tro Embedsmand, vor Landsmand, som har gjort sin Pligt.

Der er endnu nogle Bemærkninger, jeg kunde føle mig opfordret til at gjøre. Den høitærede Konseilspræsident bebrejdede mig, at jeg uden Føie, som han sagde, havde i de Domstændigheder, jeg fremhævede, indbraget Navnene: Louisenlund og Hertug Carl af Glücksborg. Maatte jeg i den Anledning rette en Forespørgsel til den høitagtede Justitsminister? For det Første: Om der ikke i de Forhør, der ere optagne, findes den Oplysning, at Blauenfeldts Arrestation er fremkaldt ved Angiveri af Folk i hans Nærhed om, at han havde været dansk Spion, og at han forvandt Tjydsfland til Danmark? Og dernæst: Om der ikke mellem de civile Personer, som hvoe gjort sig bemærkede i de Dage, navnlig ogsaa ved at oversalde Blauenfeldts Søn, efterat Faderen var arresteret, findes i det Mindste to Personer, hvoraf den ene er Forpøgt paa Louisenlund, og den anden indtager den anden Stilling paa dette Gods? Hvis det skulde være Tilfældet, mine Herrer, saa haabr jeg fra Deres Side at faae den Anerkjendelse, at det ikke er uden Føie, jeg har nævnt de Navne, som jeg nævnte; thi det maa vel erindres, at fra saadanne enkelte Brændpunkter er denne Stemning udgaaet, hvis færgelige Frugter vi i dette Dieblik høste. Ma maa vel huske paa, at om En eller Anden nu vender sig bort med Afsky fra, hvad deres skeet, og siger: Jeg har ingen Lod eller Feel deri, saa er det dog ham og hans egnstidligere Gjerninger, der nu